

אשדות

עלון אשדות יעקב איחוד

חג החנוכה

שמונה נרות בחנוכה,
ולביבה וסופגניה,
ונס גדול שהיה היה
פה ושם
והללויה.

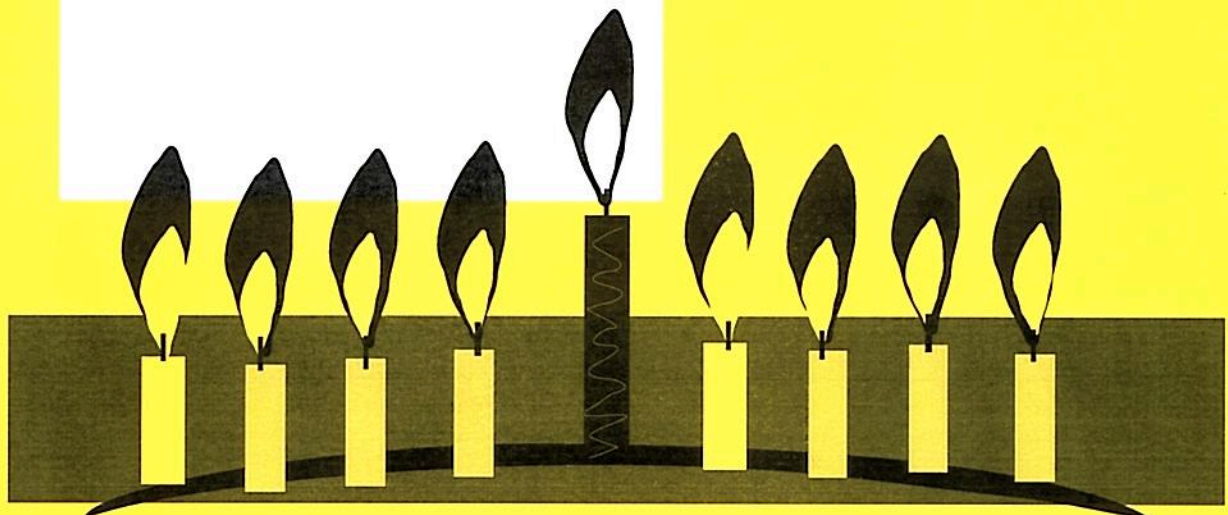
זהו חג החנוכה
נס נרים ואבוקה,
חג הוא לחשמונאים
הו, מה טוב ומה נעים!

הסביבונים מרקדים סוב סוב
מעות לחג נקבל לרוב,
האש זהב והאור זהוב
מה נפלא,
מה נעים וטוב.

שמעי, אחות, מזמור חדש,
מזמור עתיק, מזמור נרגש,
על נס החג בבית המקדש
טוב הנס,
צפיחית בדבש.

דודו ברק
לחן: שייקה פייקוב

עלון 1556 – 11/12/20

פתיח

כעורך עלון ותיק ומשופשף (מאז 1997 ברציפות! בלי להתעייף ובהנאה רבה...) אין כמעט דבר שלא נתקלתי בו. כמעט. לאחרונה בעקבות רשימות וראיונות שערכתי עם אנשים ולעיתים בלעדיהם, שכל תכליתם להאיר את אשדות על פניה היפים, ולעיתים היפים פחות, זכיתי לכמה "הערות" על גבול הנזיפה שבהיותי משרת ציבור, סוג של איש מימסד, עלי לגלות יתר אחריות בכל הקשור בפירסומים שעלולים ליצור תמונה מעוותת של המציאות. הגדיל לעשות אחד מהם שאותת לי שבקלות אפשר לסגור את העלון, שהרי הוצאתו התלת-שבועית מהווה נטל כספי כבד על ציבורים מסוימים, והוא בתוקף תפקידו נמנע מלעשות זאת עד היום, אבל אינו מתחייב שהבא אחריו יגלה את אותה לויאליות שהוא גילה. אכן רמז דק כפיל.

עברו מאז כמה שבועות ואיכשהו נרגעתי, אבל הד המילים עוד דוקר בי מעת לעת מעט לעט.

אנחנו נציין הערב נר ראשון של חנוכה בצל הגבלות הקורונה ועם הגעתו של גל החיסונים הראשון, ונקווה שזה החג האחרון שהוא תחת ריחוק חברתי (אני שונא ומתעב את המונח הזה) וכי חגיגנו ומועדינו הבאים יחזרו לסוג של שיגרה שפויה.

חג שמח מאיר ומואר לכולכם!

אבנרון

מנהל קהילה בדימוס שיחה עם גלעד גורן

מהאנשים, נהנה מהסביבה ובעיקר נהנה מהחופש שניתן לי לעשות את הדברים על פי תפיסתי והבנתי. כשהגעתי לכאן במאי 2017 לא הכרתי את עמק הירדן ולא את אשדות והיום אני יוצא מפה עם הרבה הערכה מכל הבחינות, ואם זה לא היה כל כך חם ורחוק, הייתי שוקל לעבור לגור פה (אל דאגה, זה לא יקרה...). בראיה רחבה, אשדות הוא ישוב חזק שלמרות ההפרטה ידע לשמר את הדברים החשובים ולשמור על ציביון קיבוצי, ידע לקלוט נכון ומאוזן והראיה היא שאין פה דירות פנויות, אנשים נמצאים במקום שטוב להם, נכון להם ובריא להם. באשדות יש קהילה יציבה, חינוך טוב, אנשים טובים.

העובדה שאתה חיצוני זה יתרון או חיסרון?
לריחוק יש יתרונות וגם חסרונות. מצד אחד מאפשר לך לקבל החלטה לגופו של ענין מצד שני כשאתה מרוחק אתה לא תמיד בפוקוס הנכון. היה לי קשה להביא לביטוי את הצד המנהיגותי שבי, כי כנראה קשה לייצר מנהיגות אמיתית בלי שאתה נוכח פיזית.

אחד הדברים שירשם לזכותך היה המהלך לשדרוג הבריכה.

היה מתח מובנה בין הקיבוץ להרחבה ומאד התלבטתי מה לעשות עם זה. די מהר הבנתי שמפגשים מלאכותיים לא ישיגו את המטרה ויש לפעול למען חיבורים סביב דברים משותפים לשתי האוכלוסיות כמו תרבות וזהות ישובית, ואחת היוזמות שעמדה על הפרק היתה שידרוג בריכת השחיה והתאמתה לתקנים שדורש משרד הבריאות. חשבתי שזה מה שנכון לעשות בעת הזו, על אף העלות הכספית הכבדה, כאשר האלטרנטיבה היא שלולית עם צפרדעים במרכז הישוב. עשינו תהליך של שיח ציבורי כאשר ההבנה בתוך ההנהלה היא שהחלטה כזו תצריך רוב של שני שלישי. ההצבעה היתה צמודה יותר מכפי שחשבתי ובקולות בודדים ההצעה עברה את "אחוז החסימה". אילו ההצעה לא היתה עוברת הייתי מפרש זאת זה כהבעת חוסר אמון כלפיי.

המשך בעמוד הבא

כשהודיע גלעד גורן (47, קיבוץ מרחביה) שאין בכוונתו להמשיך לקדנציה נוספת כמנהל קהילה (חצי משרה) פורסם באשדות 'קול קורא' ומתוך לא מעט מועמדים שהציעו עצמם לתפקיד, המליץ צוות האיתור על משה שפיצר מקיבוץ גינוסר שיוצג בקרוב בפני ועד ההנהלה ומשם לאסיפה הכללית. גלעד(נשוי פלוס 3) הנושק לשני מטרים הוא בן הזקונים של רינה ואדם (פוטו) גורן (משמר העמק). אדם, המתנשא לגובה של 1.90 היה שחקן הציר של משמר העמק ואף שיחק במדי נבחרת ישראל. חרף גילו (89) הוא משכים כל בוקר לעבודתו כחשמלאי. גלעד הוא אחיהם של כדורסלן העבר המפורסם אור גורן החי בהונג קונג, דודו גורן (אף הוא כדורסלן עבר) שמנהל את בית הספר התיכון עמקים תבור, שם מתחנכת בתו של גלעד, וגליה שנותרה בקיבוץ. את משמר העמק עזבתי ב-2002. היום אני חבר קיבוץ מרחביה וגר שם עם משפחתי.

איך התחושה לסיים אחרי שלוש וחצי שנים?

קשה לעבוד במקום שאתה לא נהנה בו, אומר גורן, ובאשדות באמת נהנית. יהיו שיחשבו שאני אומר זאת בציניות אבל האמת היא שאני בא בכיף לעבוד, נהנה

מנהל קהילה בדימוס - המשך...

מערכת החינוך

מה שעמד בראש מעיניי לאורך התקופה, אומר גלעד, קל וחומר בתקופת הקורונה, היתה מערכת החינוך. מדובר במערכת דו-קיבוצית הכוללת 350 ילד מלידה עד 18 שעלותה 6 מיליון ₪ עם צוות מורים. מערכת מאד שברירית שדורשת תשומת לב ומשאבי זמן ניכרים. לעיתים קיבלתי החלטות לגבי אנשים שלא ראיתי אף פעם.

מה דעתך על הארועים האחרונים בנושא שתיה?

תפקידנו כמערכת לדאוג שבמקומות ציבוריים זה לא יקרה. במועדון עצרנו, בסככת בננות כנ"ל, במקלטים החלפנו מנעולים. המדינה עצרה הכל ולא היה לנוער מה לעשות: לא כדורסל, לא חוגים, לא תרבות. חסרו שסתומים לשחרור לחץ, ואין ספק שבמקום מרוחק ומנותק זה משפיע.

כל ניסיונותי להוציא מפיו של מנהל הקהילה היוצא ביקורת סמויה או גלויה על המערכת שבה פעל לאורך קדנציה (בינינו, זה מה שהקורא הסקרן מחפש...) עולים על שרטון, מגד הוא לא חוסך בשבחם של אלה שעבדו לצידו ובהם יו"ר האגודה הקהילתית

סוף בעמוד הבא

מרגע שהתקבלה ההחלטה התחלנו תהליך מאד יסודי ומושקע בלוח זמנים צפוף. הקמנו צוות בריכה, בחרנו קבלן, מינינו פרוייקטור (יניב ברקן שעשה עבודה מצוינת!) ובהמשך רתמנו את הנהלת האגשי"ח לצורך קבלת הלוואה. הלכנו על הנכון והמתאים ולא בהכרח על הזול, אומר גלעד, ונדמה לי שהתוצאה הסופית מדברת בעד עצמה: בריכה מתוחזקת כל השנה, טיפול במים, דשאים, צל. אני שמח שהקהילה ידעה לקבל החלטות נכונות, ושמח שהייתי שם. שורה תחתונה: הפרוייקט הצדיק את עצמו והציבור (גם אלה שהצביעו נגד) שבע רצון. נכון שאני הייתי המנוע בתהליך הזה, מצטנע גלעד, אבל היו רבים אחרים שתרמו. כעת נותר שלב נוסף להשלמת הפרוייקט והוא קבלת היתר בניה עבור מקלחות ושרותים.

מרחק דקה מאיתנו ישנה בריכת 'בית איל' החצי אולימפית. האם לא נכון היה לרתום אותה עבור שתי הקהילות ולחסוך כסף ציבורי.

זה לא אותו דבר, מסביר גלעד תוך שהוא מרמז לערך הנדלייני הפחות של ישוב נטול בריכה. כדי לבסס את הדברים הוא משתמש בדוגמה הבאה: זמן קצר אחרי שהסתיים שיפוץ הבריכה פרסם מישהו בהרחבה בית למכירה תוך שהוא מדגיש שמדובר בבית פרטי במרחק דקה הליכה מבריכה קהילתית, וזה חידד לי ההבנה כמה חשוב היה הצעד שעשינו. את החצי דונם עם הוילה אתה יכול לשים בכל מקום אחר, ההבדל הוא שכאן יש משהו שהוא הרבה מעבר, וזה מערכת חינוך איכותית, תרבות ושאר רוח.

מנהל קהילה בדימוס - המשך...

בניגוד למזג הקליל והמחוייך שלך על המדרכות, במכתבים שהוצאת לציבור הקפדת על ניסוחים מאד מדוייקים שלעיתים עוררו אנטגוניזם.

אין מה לעשות, בתפקיד של מנהל קהילה צריך לשקול מילים. ובמקום של אחריות צריך לחשוב היטב מה ואיך אתה אומר ולהיות מוקפד בניסוחים ברורים ומדוייקים, לכן כל מילה חשובה.

בשנה האחרונה הורגשה אצלך עייפות החומר

תקופת הקורונה דרשה המון משאבי זמן ואנרגיה, ואיפיון אותה הרבה פול גז בניוטרל. השקעתי המון בדברים שחורגים משגרה בעיקר בתחום החינוך כאשר הנסיונות לשמור על מערכת כספית מאוזנת יצרה לא פעם קונפליקטים. מנגד היו דברים שלא טופלו כמו כלי רכב נטושים וכו'. לא מרגיש שהתעייפתי, ואני ממשיך עד הרגע האחרון בלי להוריד רגל מהגז.

לפני מספר חודשים קיבל גלעד גורן תפקיד של מנכ"ל חברת אנרגיה סולארית גדולה היושבת באזור התעשייה של עפולה. אנרגיה מתחדשת זו התמחות שלי ואני עוסק בכך מאז 2008 באמצעות חברה בבעלותי שעוסקת בייעוץ לפרוייקטים סולריים.

תבוא לבקר?

אבוא בהחלט אם תזמינו.

אבנרון

ויו"ר הועד המקומי ניב ליש ("בחיים, לא היה לי שיתוף פעולה כמו עם ליש, איש שנתן לי לאורך כל הדרך חופש פעולה וגיבוי להחלטות מבלי לכפות את דעתו").

המזכירים דורון ויונתן, הנהלת החשבונות, ההנהלה העיסקית, רכזת התרבות, הזוג ישי וזהר יחיאלי, לימור לוי דוברת צח"י, גדי נחום שהוביל את מועצת החינוך, מנהלי החינוך ורד ואמנון, חברי ההנהלות (אגודה, ועד מקומי ומועצת חינוך) החברים בועדות, המתנדבים הרבים וכל החברים והתושבים. אשדות היתה הרבה לפני ותהיה הרבה אחריי. הוא מסכם.

אתה תמכת באיחוד מכסימלי עם השכנים במאחד

תראה, בפועל אנחנו ישות מוניציפלית אחת עם גדר אחת שמקיפה אותנו ולכן אך טבעי שאני מצדד בשיתופי פעולה, ואין לי ספק שכולנו נרוויח מזה. היה שלב שרצינו לצרף אותם לבריקה שלנו כשותפים, כי סברתי שזה יוזיל משמעותית את העלויות, ואז חטפתי מהם ריקושטים וירדתי מזה. לא שאני מזלזל חלילה במשקעי העבר, אבל בראי התקופה נראה לי שזה מה שצריך לעשות, ואכן לאחרונה איחדנו את השמירה של שני הישובים.

האם התקופה באשדות שינתה בך משהו, עיצבה אותך אחרת?

אני לא מסתכל על מקום שאני נמצא בו כעל עבודה וכל שנה שעוברת אני יודע לקחת דברים יותר בקלות. למדתי לספור עד עשר. אני לא חושב שאני סוליסט, ההפך הוא הנכון. אני דוגל בעבודת צוות. מאידך, אני לא מתבייש לכוון לכיוון שלי. אין ספק שהשנה האחרונה עם ה'זום' היתה מאד קשה מבחינה ניהולית כאשר נאלצתי בהרבה מקרים לקחת החלטות לא פשוטות שעוררו הדים.

נדידת העמים הגדולה - הצד השני של המטבע

אותנו להוציא מהקיבוץ, בתהליך לא נעים, את כל שוכרי הדירות המשפחתיות. יותר מזה, חלק ממשפחות בנינו שרוצות לגור בקיבוץ נאלצות לשכור בית בהרחבה באלפי שקלים לחודש בגלל שאין להן דירה מתאימה בקיבוץ. וודאי לא ניתן דירה כזו לבן קיבוץ רווק בן 26. בדיקה נוספת העלתה שכאשר הוצעה לר' דירה בשכונה המערבית הוא אמר שהוא לא מעוניין בה היות והוא רוצה לגור בדירה כזו אבל בשכנות של צעירים ואין לנו כזו שכונת צעירים.

בנושא הטענה הוותיקה (שנים) על חוסר טיפול בבעיית המים החמים המסריחים בדירות החיילים. הנושא נבדק על ידי "כרומגן" יצרני הדודים ומסתבר שאין פתרון לבעיה. בדוד מים שלא משתמשים בו שבוע, שבועיים, נוצרות אצות היוצרות את הריח הזה. זו טעות להאשים את הקיבוץ בבעיה הזו ואולי זו עוד הוכחה שמוגזם להשכיר לחיילים דירות לשימוש של 2-4 ימים בחודש. אפילו העירוניים העשירים לא שוכרים דירות לבניהם החיילים.

ובעניין מקרה הביוב שמופיע בכתבה, בדקתי, הנושא טופל ונמצא שמצבור של מגבונים ותחבושות הגייניות גרם לסתימה. בעיות קורות, אפילו בדירה שלי שהשקענו בה 600,000 ₪ הייתה נזילה בגשם האחרון.

ציטוט של ש' "... כנראה שלמסד באשדות איחוד לא באמת אכפת מהצעירים..." הוא "פייק ניוז", טועה ומטעה. אשדות יעקב איחוד, תעשה הרבה למען בניה וצעיריה ויחד עם זה, הקיבוץ (וכל גוף אחר) לא יכול לתת מה שאין לו. הצעת העורך: "...מן הראוי שהנוגעים בדבר יעשו בדק בית לוודא שמערכות ההולכה והפליטה מתפקדות כמו שצריך" צריך העורך להגיד לעצמו ולעשות בדק בית בכתבותיו.

סוף בעמוד הבא

בעלון 1555 מיום 20.11.20 בכתבה בשם "נדידת העמים הגדולה" מתאר הכותב מעבר של צעירים למגורים מאשדות איחוד לאשדות מאוחד. גם הפעם (כמו בכתבה על כריתת הסיגלונים) לא בדק הכותב את הצד של הממסד בנושא וחבל.

הכותב מצטט את א' שעברה למאוחד לפני כשנה שאמרה "אני מבינה שהקהילה שלנו מצויה בתהליך של התפרקות ומה שחשוב מבחינתם זה לדאוג למבוגרים ובמובן זה הכנסה מהסינים משרתת אינטרס כלכלי של הקהילה..."

עמדת הממסד (שהייתי עד לפני חודשיים): קהילתנו אינה במצב של התפרקות אלא במצב של בנייה והתחזקות. אף בן צעיר לא ייזחה למגורים באשדות בגין פועל סיני ואפילו ישלם הסיני פי שלוש או פי ארבע. סינים משובצים רק לדירות שלא מוצאים להן מעוניין מבני הקיבוץ. נכון, יכול להיות (קורה לעיתים) שבן קיבוץ מגיע וממבקש דירה מהיום למחר והדירות תפוסות. אם יחכה מעט תפונה עבורו דירה. וגם, כדאי לבנינו ולהוריהם ללמוד שמכיוון שדירה היא מוצר יקר, הן לא עומדות ריקות ואם רוצים לבוא לגור באשדות איחוד, יש להודיע כמה שיותר זמן מראש ולתת למערכת להתארגן לבקשה.

עוד בכתבה מסופר על ר' בן ה-26 שאומר שהוא חיפש בקיבוץ דירה למגורים, למעט דירת "סלע" והוזהר לו שאין דירות בנמצא ולא צפוי שתהיינה. אני (יונתן) מבקש להבהיר: אף דירה שהבנים האלה מבקשים אינה מושכרת לסינים. עוד אבהיר שכל הדירות שיותר גדולות מדירות סלע מושכרות למשפחות של בני קיבוץ. מעשרות דירות בשכונה המערבית שהיו מושכרות למשפחות חיצוניות נותרו לנו ארבעה שוכרי דירות בלבד שכבר קיבלו הודעה שעליהם לעזוב את הקיבוץ בסוף החוזה. הביקוש המבורך של בנינו לדירות משפחתיות הביא

נדידת העמים – יונתן מגיב - המשך...

תפילה

ברק אפי את הנרות
שאנו מדליקים,
הבא אפי הרבה אורות
לכל המכבים

תן לחאים להיות יפים.
שלא אור ושל שחה
אתה יכול האון דברים
אל מה איכפת לך!

הבא שלום אל האבולות,
ולא עוד מלחמה,
כי יש לי אח ואם אחות
האבול אל הרמה.

ניסים קורים חנוכה
עשה עוד נס אחד!
ראה, אני כאן מחכה,
הבא שלום מיד!

ואל נדליק האון נרות
בכל מיני צבאים,
והצולט בשלל אורות
ישיר אל הניסים.

רבקה זיו

אני אוהב את עלון אשדות ואני מצר על רשימות של עובד הממסד (עורך העלון) שמראה רק צד אחד של המטבע. ויותר מזה הטעה את הצייר המוכשר מתי עמלי שצייר על פי הנחייתו של הכותב, תמונה תואמת לגישתו החד צדדית, לפיה אשדות איחוד מעדיפה להשכיר דירות לפועלים סיניים על פני השכרה לבניה - חבל.

שבת שלום

חנוכה מואר ומאיר

יונתן אלטר

(ממסד מילי)

תגובת העורך "המניפולטור"

בנושא הצעירים: אני מצר על הנימה האישית (עובד הממסד). חבל.

בנושא הסיגלונים: לצערי, העובדות בשטח מדברות אחרת.

אבנרון

ליונתן

ועדת הביקורת

תודה לך יונתן על כל הטוב

שהבאת לקיבוצינו.

תודה על ההקשבה, על הכבוד, ועל הרגישות

שהבאת אתך לכל עניין ודבר,

ובמשך עשרות שנים.

תודה על כך שלא היית יודע-כל.

תודה שלא היית מזכיר "חזק".

אתה כבר חסר מאוד מאוד בנוף של אשדות.

אך אני יודעת שאתה קיים,

שעדיין לא הלכת "למקום שכולו טוב",

אלא למקום שבו, על פי עדותך,

יש הרבה טוב ואתה מאושר.

בינתיים תבלה, תעשה ככל העולה על רוחך,

תהנה מהחופש ומחוסר-אחריות על כולנו.

ואז :

תקוותי שתיקח את האושר שזכית בו

ותחזרו אל המקום שבו "כל טוב עולם" –

כאן באשדות.

וחלקך רב בכל זה!

שבת שלום וחג שמח! - ברוריה

הועדה מונה שלושה חברים: **אבנר רון**,
שרה בארי ואיל פרידר המבקרת היא
יעל אשל בת קיבוץ כנרת. השנה עסקנו
בשני נושאים:

1. **ענף התיירות נהרא** – נבדקה התנהלות
הענף בשנים 2017-2019 - קיום נהלים,
הסכמים, ניהול לקוחות, גביה, השקעות
ועוד. הביקורת סקרה את הענף בעיקר
לפני פרוץ משבר הקורונה תוך
התייחסות למשמעויות השונות של
המשבר.

ממצאי הדוח הוצגו בפני הנהלת אגדה
שאימצה את רוב ממצאיו בתקווה
שייושמו בקרוב. הדוח אמור לבוא
לאסיפה לאישור.

2. **מדיניות תשלומים** – בדיקת הנהלים
הקיימים ויישומם בענפי האגשי"ח
והקהילה.

הדוח בשלבי סיום. התעכב בגלל חילופי
מנהלים בהנהלת הכספים וטרם נערך
עליו דיון.

אנחנו נערכים לקראת שנת 2021 ונשמח
לקבל מהציבור ומבעלי התפקידים
רעיונות לביקורת לשנה הקרובה.

חנוכה שמח!

אבנרון

ארכיון אשדות איחוד

רלסים

פסי ברזל של רכבת העמק, הרלסים של הרכבת פורקו ע"י הישובים לאחר מלחמת השחרור.

(ה)רפת 1934-2004

הרפת הראשונה נבנתה ב 1934 עם המעבר לדלהמיה. הרפתנים של "האיחוד" היו ברוך גולדשמיד, מרדכי גלי, חייקה קנטרוביץ', דוד פרצ'יק, רבקה ענבי, טובה שימרון, רודניק (טיפול בעגלים), משה שמיר, אביבה ניב, שמואל הירשהויט, חיים יעקובסון. בדור השני: יהודה לבקוביץ', איתמר רותם, יואב שרון, אורי קרפ, דני קורן, שאול אלטר, עליזה ברקאי, אודי אופיר, דודו איתן, איציק גל

רפת א'

היום מחסן תרבות, הנגריה של עדווי והצלע המזרחית של מגרש המשאיות

רפת ב'

הבניין כבר לא קיים

רפת ג'

בניין מכון החליבה לשעבר

רפת ד'

דיר טפחות לשעבר

"רצופות"

שעות עבודה, בעיקר בבתי ילדים, ראה "מפוצלות"

אנחנו ממשיכים עם מונחים מחיי אשדות והפעם האותיות ר' – ש'. החברים מוזמנים להוסיף ערכים למילון.

תודה לאלתר אופיר ולחברים שליקטו את המילון. תודה לאירית גל שהקלידה אותו.

שבת שלום,

שאול ינאי

מילון אשדות – האותיות ר' – ש'

ר'

רובשקה

חולצה רוסית בעלת צווארון גבוה

רוטרי

חברי מועדון רוטרי בארץ, ששמרו בהתנדבות באשדות במלחמת ההתשה

רומני

טרקטור מתוצרת רומניה. מסורבל מאד לנהיגה וטיפול שעבד במשק בשנות ה-60

רחיצת כלים

תורנות לרחיצת הכלים בידיים בארוחות בוקר, צהריים וערב, אח"כ במכונת לשטיפת כלים שהרבה שנים עבד בה יעקב וולשובר

חנוכה תשפ"א

ארכיון אשדות - המשך

שטיך-מוס

אנך בניין בגרמנית

שטעל זיך פאַר א מעשה

תאר לעצמך סיפור כזה, בידיש

שטרונגול

מתקן בעל שתי שורות של גלגלי ברזל כבדים, שנדחף בתחילה ע"י נגמ"ש ויותר מאוחר ע"י טרקטור משוריין. הופעל ע"י צה"ל לאחר המיקוש בשדותינו לפיצוץ מוקשים בדרכי עפר ובשדות

שיבוץ

תורנות חודשית של חברים לעבודה בשבתות בענפי השרות השונים ובענפים החיוניים.

שיבר

ברז מים בקוטר גדול

שיש

כינורו של ישי גלעד. במקור שיש פרטיש

שיכון ותיקים

דירות שבנו לוותיקי הקיבוץ לפי הוותק בשנות ה-50. הדירות האלה יצרו את השכונה המערבית

שינל

מעיל צבאי ארוך לחורף

שינה בחוץ

מחוץ לבתי הילדים, מתחת לכילה

רצעניה

אחזקה ותיקון הרתמות של האורווה. עבד בזה פרצייק

רשימת התורנים

רשימה על לוח המודעות בחדר האוכל לפני חג או מסיבה

ש'

שבת

יום חופשי באחד מימי החול (מחר אני לוקח שבת)

"שואג"

לא הארי בתל-חי, אלא פר מצטיין ברפת שקיבל ב - 1986 ציון לשבח. הוא היה בעל יחוס רב כבנה של "גמבש" פרה בעלת תנובת חלב גבוהה מאד

שומרת לילה

חברה שתפקידה היה לשמור על הילדים בבתי הילדים בלילה.

שבוע שמירה

אחת לשנה, תורנות שמירה עם נשק

שבוע תורנות לילה במפעל

כל חבר היה חייב בתורנות כזאת, עליה הוחלט ב - 1976

שחיטת עופות

שחיטה בעזרת מסור מכני שהתבצעה בחדר ליד החשמליה הישנה

שטופקה

תיקון גרביים ביד. שנים רבות בידיה של חנה זינגר

שייטה פמפלמוזה

חרא של אשכוליות (גרמנית), חיים יעקובסון מחווה דעה על טיב הפרי

חנוכה תשפ"א

ארכיון אשדות - המשך

נר נשמה חודש דצמבר

למפרט	ינטה	28.12.1935	ב' טבת תרצ"ו
יעקובי	משה	17.12.1947	ה' טבת תש"ח
אהרון	פרנץ	13.12.1948	י"א כסלו תש"ט
ברטלר	פאני	20.12.1950	ט"ז כסלו תש"י
ארליך	רותי	21.12.1960	ב' טבת תשכ"א
דיין	צבי	18.12.1961	י"א טבת תשכ"ב
גור	אסתר	9.12.1969	כ"ט כסלו תשל"ל
ברמן	גיטה	10.12.1973	ט"ו כסלו תשל"ד
ראובני	חזה	12.12.1978	י"ב כסלו תשל"ט
כץ	נעמי	3.12.1983	כ"ז כסלו תשמ"ד
הראל	רחמים	3.12.1985	כ' כסלו תשמ"ו
בק	פרנץ	5.12.1985	כ"ב כסלו תשמ"ו
מגיני	בתיה	5.12.1986	ג' כסלו תשמ"ד
הירשהויט	שמואל	19.12.1986	י"ז כסלו תשמ"ז
קינן	ישראל	6.12.1989	ח' כסלו תש"ן
קלינבורד	רחל	9.12.1989	י"א כסלו תש"ן
ארליך	אברהם	16.12.1991	ט' טבת תשנ"ב
לוריא	בנימין	16.12.1993	א' טבת תשנ"ד
גולני	עטרה	18.12.1996	ח' טבת תשנ"ז
ארליך	קלרה	2.12.1998	י"ג כסלו תשנ"ט
זקצר	נחמה	7.12.2000	י"ב כסלו תשס"א
זקצר	צביקה	23.12.2003	כ"ח כסלו תשס"ד
קינן	חייקה	9.12.2006	י"ח כסלו תשס"ז
שניפר	רבקה	9.12.2007	כ"ט כסלו תשס"ח
מקמל	דליה	11.12.2019	י"ג כסלו תש"פ

פרטים על כל אחד מהנפטרים ניתן לקרוא באתר
ההנצחה של אשדות איחוד באינטרנט

(ה) שכונה הפולנית

בתים חד קומתיים שתחמו ממערב וצפון את
הדשא הצפוני. נקראה כך על שם החברים
יוצאי פולין שאיכלסו אותה ראשונים

שכונת הרכבת

בתים חד קומתיים מצד הדשא הצפוני
והדרומי

שליף סופכים

השחזת שסתומים (למנוע) בגרמנית, מונח
שהירבו להשתמש בו במוסך

שמ"ש

ראשי תיבות של שמעון שניפר עורך היומן
וזקן חברי אשדות

שרפרף חליבה

החולבים/ות ישבו עליו בשעת חליבה ידנית

שסלה

זן של ענבים בכרם

שק"ה

ריקוד יהודי מזרח-אירופי בסגנון הכליזמר.
היה ריקוד חובה בהרבה חתונות באשדות

שרות לאומי

קבוצות נוער מבתי ספר עירוניים שהיו
מגיעות לעזרה לקיבוצים במחזורים של
שבועיים. השרות הזה היה בשנות ה-40 וגם
בשנות ה-70

שתילה

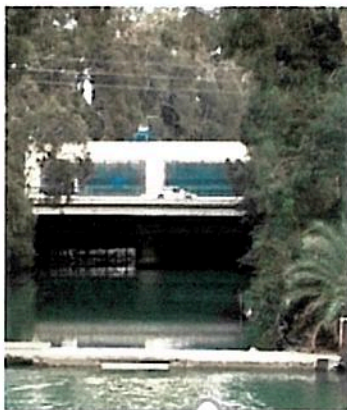
בבנות, בגן ירק, הרבה ע"י גיוסים של
חברים

שר החקלאות אורח המועצה האזורית עמק הירדן

בהשקעה לפיתוח חקלאות מתקדמת באמצעות מרכז החדשנות של עמק הירדן. מנכ"ל המשרד ד"ר **נחום איצקוביץ** ציין שענפי הלול, והפטס בפרט, מצויים במשבר מאד גדול בגלל עודפים מטורפים, הענף לא מוסדר והתחרות מביאה לעודפים גדולים של פטס והודים. המשרד מטפלי בהסדרת הנושא.

משק המים - על פי תיקון 27 הוא משק סגור ואם לא נעשה מהלכים מתבקשים, מחיר המים עשוי לעלות בלמעלה מ-30 אג' דבר שעלול להיות קטלני בנושא בננות. הנושא על סדר יומנו לטיפול.

יש בחקלאות מיעוט השקעות הון לעומת תעשייה ותיירות הנהנות מסיוע המדינה הגשנו תוכנית תלת שנתית על 3 מיליארד ₪ לכלל ענפי החי וצומח עם דגש חזק על טכנולוגיות חדישות.

נערכים לפתיחת הסכר

לאור נובמבר הגשום במיוחד, ובהתחשב במפלס הגבוה של הכנרת (חסר מטר בלבד למפלס המרבי 208.90-) שהוא תולדה של שני חורפים עתירי משקעים, נערכים במנהלת הכנרת, רשות המים וגופים נוספים לאפשרות של פתיחת סכר דגניה.

לפני כשבועיים נערך סיור לאורך תוואי הירדן יחד עם משטרת ישראל, מקורות, רשות המים והמועצה האזורית עמק הירדן. "מדובר בארוע מאד משמעותי שיש להערך לקראתו במלוא הרצינות כדי למנוע נזקים לשטחים חקלאיים", אומר עידן גרינבאום.

סוף בעמוד הבא

לפני כשבועיים ערך שר החקלאות ופיתוח הכפר **אלון שוסטר** וצמרת משרדו ביקור במועצה האזורית עמק הירדן והתרשם עמוקות ממה שראה ושמע. "השר מביא עימו משב רוח רענן" אומר עידן גרינבאום, "ואחרי לא מעט שנים התחושה שלנו היא שיש עם מי לדבר ומקשיבים לנו, בפרט, בנושא הסדרת המשבצות בקיבוצים, סוגיה שלא קיבלה עד כה תשומת לב ראויה". השר: היתרון שלי שאני 'נורבגי' ולכן רוב הזמן שלי מוקדש לחקלאות. מורגש שינוי כיון ביחס המדינה למרחב הכפרי כאשר 1600 אנשי המשרד מחוייבים ועובדים עבורכם. במסדרונות האוצר יש סנטימנט חיובי כלפי החקלאות והכפר, ומשתדלים לעשות מה שדרוש בתחום ההסכמים והתקנות.

בין הנושאים שעלו בפגישה עם השר היה עתידם של השטחים החקלאים בנהריים בעקבות סירוב מלך ירדן לחדש את ההסכם המשטר המיוחד.

השר סבור שפיצוי כספי או אחר על אבדן האדמות אינו הפתרון האידיאלי. לדבריו אמור להתקיים בקרוב דיון בין משרד החקלאות המועצה האזורית עמק הירדן ושני האשדות ועמדת השר בסוגיה היא שהתנתקות 2019 אינה סוף פסוק, והוא מאמין שבמסגרת שיפור היחסים עם ירדן יש מקום ליצירת שיתופי פעולה חדשים באי לטובת שתי המדינות. אשרי המאמין.

השר הדגיש את החשיבות שהוא רואה בלחימה בפשיעה החקלאית תוך הסתייעות בגורמי האכיפה ומתן אמצעים. השר תומך

שר החקלאות אורח במועצה - המשך

חט האורות, הוא חט החנוכה,
נחש לאחד החטים החשובים
במסורת ישראל, וכבר בדורות
הקודמים אמרו חכמינו לזכרונם
לברכה: '... אט כל המוציאים
יהיו בטאים - חנוכה ופורים לא
נבטאים...'

המכנה המשותף בין חט החנוכה
לבין חט הפורים הוא, כידוע,
הנס הגדול שאירע לצמחו הרע
האחרון לפני אסון גדול שאחד
לפרות פורים - הפור שהוטל
על ידי המן הרשע, זכר
היהודים, אשר חיפש דרכים
להיפטר מן היהודים, וחנוכה
- נצחון החסאנאים על צבאות
היוונים וטיהור בית המקדש,
שולל על ידי ידס תחייה.

פנחס גרין יו"ר מנהלת הכנרת ומשנה
למנכ"ל רשות ניקוז ונחלים כינרת, מציין
שיש סיכוי גבוה לפתיחת סכר דגניה במהלך
חודש אפריל 2021 ואפשר שמעט קודם.
התחזית ארוכת הטווח לא צופה חורף גשום
כמו שנה שעברה אבל כבר למדנו שמודלים
לחוד ומציאות לחוד ולכן נערכים לכל
תרחיש. חברת 'מקורות' עשתה לאחרונה
עבודות תחזוקה בסכר דגניה בן ה-90,
שהפתיחה האחרונה שלו היתה בחורף 94-95
לוודא שהכל כשורה כדי שברגע האמת הכל
יעבוד כמו שצריך. דבר שני הוא להעריך
במורד הירדן לסילוק מפגעים כדי שבעקבות
הפתיחה לא יגרמו נזקים לשטחים
חקלאיים. "המוקש העיקרי" כאשר מדובר
בפתיחת סכר דגניה הוא פירוק סכר
אלומותי המצוי כ-2 ק"מ מדרום לסכר דגניה
ובנוי מסלעים ועפר. סכר אלומות נבנה
במקור כדי להפריד בין המים באיכות גבוהה
מצפון לסכר לבין המים מזוהמים ובאיכות
נמוכה מדרום לו, כאשר המים הזורמים
בירדן בקטע שמדרום לסכר הם מי המוביל
המלוח הנשאבים ממעיינות בצפון הכנרת
אחרי טיפול ראשוני, מי שיטפונות ומעט מים
מזרימה דקה שזורמת מסכר דגניה.

ברגע שייפתח סכר דגניה, אומר גרין, צפויה
לעבור בירדן הדרומי כמות של 150-170 מ"ק
שניה שהם כחמישה עד שבעה סנטימטרים
מהכנרת ביממה. ברשות הניקוז נערכנו בעבר
לתסריטים כאלה אומר גרין ונעשו עבודות
מקיפות במורד שתכליתן להרחיב את
החתכים כדי להגן על השטחים מפני הצפות.

אירית גל ביקשה לדעת מפי ראש המועצה
מה עתידם של השטחים שהתפנו מברושים
לאורך 'שביל הראשוני', בעיקר בקטע שבין
צל תמר למאוחד. עידן אומר שהנושא מטופל
ובקטע שבין אשדות מאוחד לאפיקים ניטעו
עצים חדשים ויש כוונה לעשות כן בשאר
המקומות. צריך לזכור שכרגע אין תקציב
מאושר וגם משבר הקורונה עדיין איתנו כך
שדברים הולכים לאט. לעומת זה, את
התאורה לאורך השביל החלפנו ללד.

אבנרון

נחמד באזרחות

לעצמי אלוהים אדירים, מה זה הדבר הזה. הראיון נמשך שעה וחצי בסיומו חזרתי הביתה וחיכיתי לתשובה. לאחר מספר חודשים התקשרו אליי ואמרו התקבלת, בעוד שבוע עליך להתייצב לגיוס בבסיס קליטה ומיון של שב"ס ברמלה. כשבאתי לרכז הכלכלי, ערן כהן, לבשר לו על קבלתי לשב"ס הוא חיך ואמר לי "חבל, תישאר לעבוד ברפת..." הסברתי לו שאני רוצה לנסות משהו חדש ויצאתי לדרך, ואגב, עד היום נשארה בי האהבה לפרות ובכל מקום שאני מטייל ורואה רפת אני חייב להכנס. התגייסתי לשב"ס כקצין חינוך והוצבתי לכלא צלמון שהיה אז חדש לגמרי. בשמונה בבוקר נשמע צלצול כמו בכל בית ספר, ומרכז החינוך של הכלא הכולל ארבע כיתות לימוד יוצא לדרך. אני מלמד את האסירים חלק גדול מהמקצועות: היסטוריה, גאוגרפיה, אזרחות ובעיקר העשרה. מבחנים אין. לאחר תקופת הרצה פונה אלי ראש תחום החינוך בצלמון ומציע לי להכין אסירים לבגרות. אמרתי 'למה לא', התחלנו להריץ את זה וחלקם ניגשו לבגרויות והצליחו. בשלב זה אני עוזב את צלמון לטובת קורס קצינים ברמלה הנמשך שלושה חודשים. אז סוף סוף אני מפנים שאני איש שב"ס ורואה את יעודי בתחום זה. ואגב, אני לא היחיד באשדות שמשרת או שרת בעבר בשב"ס. יש את ברוך (מהכלבו) ואשתו טלי (מהמאוחד), אסתי בן שטרית ומאיר הרוש, שניהם מנוף אשדות.

בסיום הקורס אני מקבל דרגת סגן מיושר (מקביל לסג"מ) חוזר לצלמון וממשיך בתפקידי כמורה. לאחר שנים אחדות, כשהרגשתי שמיציתי את עצמי בתחום ההוראה, פניתי למפקד היחידה וביקשתי לעבור לתפקיד בתחום האגפים שזה אומר לבוא במגע עם אסירים. המפקד אמר 'מצויין' והציב אותי באגף הנוער. אח"כ שימשתי כעוזר של מפקד אגף 2 האגף הגדול, שם עושים אבחנה לכל אסיר שמגיע. תפקיד

סוף בעמוד הבא

בראשון בנובמבר יצא **דוד נחמד** לפנסיה משרות בתי הסוהר אחרי 25 שנות שרות. גיל הפרישה בשרותי הבטחון עומד על 57 ודוד יכול היה להאריך את חוזהו לעוד מספר שנים, אבל הוא חש שהגיע לרוויה מסויימת וביקש לפרוש בזמן. מסיבת הסיום שנערכה לכבודו במועדון של בית המעצר "קישון", תחנתו האחרונה בשרות, היתה מכובדת אך צנועה ברוח הזמן, והיוותה עבורו ציון דרך חשוב לחצי יובל שנים אינטנסיביות ומרתקות.

נחמד חניך חברת הנוער 'ארזים' וחבר אשדות, נשוי לנילי (מזה חמש שנים) ואב לשלושה מנישואיו עם רות: ארבל, שתחוג בקרוב 29, שחק המתקרב ל-25 וליאם בת 23 שבימים אלה עברה לגור בגבעתיים. התגייסתי לשרות בינואר 96 מספר נחמד, בעקבות המלצה של חברי הטוב זיו אופיר, סמנכ"ל מכללת כנרת, במסגרת תוכנית לשילוב אקדמאים (אני בעל תואר ראשון בהוראה) בשרות בתי הסוהר. עד אז עבדתי באהבה גדולה ביונקיה של רפת אשדות איחוד.

הוזמנתי לראיון בכלא שאטה ושם חטפתי את השוק של החיים שלי. פתאום חומות, הכל סגור, מפתחות ובוט וטראח. אמרתי

נחמד באזרחות - סוף

הדרישה סורבה כמובן אבל מנגד אושרה לו התייחדות עם זוגתו לריסה טרימבובלר. יצא לי לשוחח איתו לא מעט פעמים במהלכן אמר לי שבגלל מה שעשה הוא סובל מהתנכלויות מצד המערכת. ניסה להציג עצמו כאיש חלש, שומר מצוות, הנתון לפגיעות מצד אחרים. באחת השיחות אמר משהו בנוסח: אני רצחתי את יצחק רבין, ומשלם על זה מחיר כבד, אבל זה לא אומר שמגיע לי מעמד שונה. אני רוצה להיות כמו שאר האסירים.

את האסיר רומן זדורוב פגשתי בכלא בשטה שם שהה בחברת אסירים יוצאי בריה"מ שהחזיקו ממנו כסוג של מנהיג. זדורוב שמר בדרך כלל על ארשת פנים חתומה ולא הפגין רגשות.

אתה וזיו אופיר הייתם ונותרתם חברים טובים לאורך השנים וגם היום.

אני וזיו חברים הרבה מאד שנים למרות השוני הבסיסי בינינו (הוא בעל פתיל קצר, אני רגוע) ומשלימים אחד את השני. במהלך הצעידות המשותפות שלנו, אנחנו מדברים על הכל: פוליטיקה, קיבוץ. משפחה וכל נושא אקטואלי אחר. אני מודה לו שהציע לי את הגיוב שללא ספק שינה ה את חיי ואני לא מצטער עליו לרגע.

אקורד הסיום של נחמד היה בבית המעצר קישון שעבורו היה התחנה האחרונה בשרות ושם יצא לו לפגוש חברה ששירתו עימו בתפקידים קודמים מה שהיווה עבורו מעין סגירת מעגל. השתחרתי בדרגת רפ"ק (מקביל לרס"ן) תוך שאני קושר קשרים מצוינים עם אנשי סגל וגם עם אסירים. שב"ס לגביי, לא היה עוד מקום עבודה, אלא סוג של משפחה.

מזמן לא פגשתי אדם ששם משפחתו הולם אותו כל כך. מהיכן אתה שואב את הרוגע?
אכן אני טיפוס רגוע מבפנים ומבחוץ, ונדיר מאד לראות אותי כועס. במקום לכעוס אני מעדיף לנמק ולהסביר.

אבנרון

חדש, עולם אחר, בו אתה לומד מקרוב בעיות של אסירים ונכנס לעובי הקורה.

ב-2004 אני עוזב את צלמון בהתאם למדיניות שב"ס, ועובר לכלא הסמוך 'חרמון' שם, כמפקד משמרת, אני אחראי להתנהלות היומיומית: סדר יום, משמעת, ספירות. לא פשוט אך גם לא מעניין במיוחד. משם אני עובר לשאטה (שיטה) שעבורי משמש כבית ספר לחיים. קרימינולוגי במיטבה: לראשונה אני פוגש נציגים של משפחות פשע, אסירים כבדים, סכסוכים בין אסירים וכו' ומתחיל להבין כיצד מתפקד בית סוהר. כדי להתמצא במורכבות כזו וללמוד את רזיה, דרושה עבודה מודיענית עניפה (הלשנות...). אחרת אתה מאבד שליטה. בסיום 'בית הספר של החיים תוצרת שאטה' עובר נחמד לכלא הסמוך 'גלבוע' שהוא בית סוהר למחבלים שמחייב מדיניות שונה לחלוטין. אתה בא בדברים רק עם ה'שווישי' (איש קשר מטעם האסירים) שדובר עברית ואין לך מגע עם אסירים אחרים. ההתנהלות של האסירים (רובם שפוטים למאסרי עולם) היא עצמאית לחלוטין והם מנהלים את חייהם בסוג של אוטונומיה, כאשר ישנה הפרדה ברורה בין אנשי חמאס, ג'יהאד ותנזים. לאורך השנים היו מעט מאד נסיונות בריחה שכולם סוכלו. גם נסיונות פגיעה בסוהרים הוא ארוע נדיר ביותר. בהקשר זה (אפרופו הסיפור עם הסוהרת שנעלה בתא) חשוב להדגיש שסוהר לעולם לא נכנס לבד לתא, אלא עם קבוצת סוהרים בלבד.

מבחינת קוד התנהגות, אומר נחמד, הכלל הוא להתנהג עם אסירים בצורה מכבדת, לא לקלל לא לפגוע ברגשות. שם המשחק הוא איפוק ולדעת לא להגרר אחר פרובוקציות.

יגאל ורומן

בין שאר תפקידיי בכלא גלבוע, אומר נחמד, הייתי מפקד אגף תאי ההפרדה (תאים מבודדים לשם עוברים אסירים טעוני הגנה או כאלה השפוטים לתקופות ארוכות) באחד הימים, כאשר הגעתי לעבודה, אמר לי המפקד שהיום אני מקבל אסיר חדש לאגף ששמו יגאל עמיר. בפגישה הראשונה שלינו ביקש עמיר להיות בתא עם אסיר נוסף.

תיק כיתה א' של ראובן ב"ק

הכיתה של נעמי כץ בסיום כיתה ה' : בשורה השלישית מימין נעמי כץ במרכז התמונה העליונה נחמה זקצר, שרה שרון (אלתר) שורה שניה בפינה הימנית, שרה ברקאי (בארי) בשורה העליונה שניה מימין ראובן ברק בצד שמאל בשורה הראשונה.

@@@@@@@@@@@@@@@@

התחלת האור שיוצא מן החשיכה הוא בכ"ה בכסלו,
כי בריאת העולם הוא בזמן ששווה היום עם הלילה.
והתחלת האור הוא בכ"ה בכסלו, שאז מתחיל האור להתגבר,
ולפיכך נעשה הנס בשמן, כאשר אותו הזמן הוא מיוחד להתחלת האור.

המהר"ל מפראג
1520-1609

הכיתוב על התיק: דובי שושני

בשנת 1956, כאשר עלה **ראובן ברק** (אז ב"ק) לכיתה א', קיבל במתנה מהדוד מאמריקה תיק עור מיוחד במינו שלא דומה בכלום לתיקי בית הספר של ימינו. הכיתה מנתה 22 ילדים, 16 בנות (בהן שלושת השרות: ברקאי, אלתר ולבקוביץ) ושישה בנים, והיא שכנה ליד הספרייה של היום. המחנכת היתה נחמה זקצר והמטפלת נעמי כץ, זכרון לברכה. התיק ליווה את ראובן לאורך שנות בית הספר היסודי עד שנת 64, אז עלה לבית ירח והתיק המהודר שנשמר בזכות ביטנה שתפרה לו האם, רחל ב"ק, נותר ללא שימוש.

לאחרונה, כאשר ביקש ראובן להוציא את הדברים מהקונטיינר הדולף 'התגלה' התיק בן ה-64 כאשר הוא במצב מעולה. חברו של ראובן, דובי שושני, שסייע לו בפינוי המכולה, ראה את התיק ונדלק עליו מיד, ובהסכמת ראובן הצטרף התיק (כמו עוד מוצגים של ראובן) לאוסף הענתיקות הגדול של דובי. אגב, על שמה של המטפלת האהובה נעמי כץ, קרא ראובן לבתו הצעירה נעמי בעוד לבת הבכורה קרא שרה על שם שלושת השרות.

עכבר הכפר בעיר הגדולה

פרק שלישי: מודיעין

דונם. כמו שכבר כתבתי, בעיר אין פקקי תנועה. ולכן המעבר מקצה אחד של העיר לקצה השני לוקח עד 10 דקות נסיעה ונסיעות ממקום למקום, דקות ספורות.

לשם השוואה, תחום השיפוט של המועצה האזורית עמק הירדן 184,000 דונם. כלומר תחום שיפוט בערך פי **חמש** ממודיעין שמספר תושביה גדול פי **שש** ממספר תושבי העמק. אפשרות אחרת לבטא את ההבדל הזה הוא שצפיפות האוכלוסייה בעמק הירדן היא 74.6 תושבים לקמ"ר בעוד צפיפות האוכלוסייה במודיעין היא 1,930 תושבים לקמ"ר

ההשוואה הזאת הביאה אותי להבין מדוע רשויות התכנון בארץ, שצופות 25 מיליון תושבים בישראל בשנת 2050, דורשות מהקיבוצים ומהישובים הכפריים, להצטופף. אין יותר מגרשים של חצי דונם ובכלל, הם מצפים מהקיבוצים בנייה של כ- 5-10 דירות לדונם ולהקטין את השצ"פים (שטחים ציבוריים פתוחים - דשאים וגינות).

ההשוואה הזו גם הסבירה לי את **ההבדל בפיתוח הסביבה והנוי** בין העמק שלנו, בכלל ואשדות, בפרט לעיר מודיעין. במודיעין כל הרחובות הוקמו על גבי הטופוגרפיה ההררית כאשר השדרות בנויות בתחתית העמקים של הגבעות ועל ראשי הגבעות נבנו רחובות בצורת מעגלים. אני צועד ברחובות העיר ונפעם לראות איך התאימו את הבנייה לגבעות עליהן בנויה העיר, מוקסם מהפיתוח הסביבתי: מהגינון המטופח, מהמעברים המדורגים בין הרחובות, מהשדרות,

סוף בעמוד הבא

לפני יותר מאלפיים שנה שלטו **היוונים** בארץ, וביקשו ליוון בכוח את בני ישראל. אלא שחבורה קטנה של יהודים נאמנים, בני משפחת החשמונאים, מהישוב **מודיעין**, יצאו להילחם ביוונים וכנגד כל הסיכויים, הביסו את אחד הצבאות הכבירים ביותר בעולם, הם גירשו את היוונים מהארץ, וכבשו מחדש את בית המקדש. כשביקשו להדליק את המנורה בבית המקדש הם מצאו בו רק כד שמן זית אחד שכמות השמן שהייתה בו אמורה להספיק ליום אחד בלבד, ובדרך נס, היא דלקה במשך שמונה ימים, מאז חוגגים את חג החנוכה שמונה ימים.

לפני 24 שנים, הוקמה באותו המקום, העיר מודיעין, לפני חודשיים עברתי לגור בה.

מודיעין היא עיר במחוז המרכז בישראל, העיר ממוקמת באזור גבעות יהודה משקיפה אל שפלת לוד ממערב ואל הרי ירושלים ממזרח. הגבעות בעיר מתנשאות לרום הנע בין 220 ל-300 מטר. מיקום העיר בין ירושלים לתל אביב מביא לכך שנסיעה ממנה לכל מקום במרכז הארץ: ירושלים, תל אביב, ראשון לציון, רמת השרון, צור יגאל, נמשכת כחצי שעה (פלוס/מינוס). העיר הוקמה בתכנון חדשני כך שאין בה פקקי תנועה וגם אין "פקקים" ביציאה ממנה ובכניסה אליה, בעיה של רוב הערים בארץ שממשיכות לגדול.

מודיעין הוקמה ב 1996 והמיקום שלה הביא לכך שהעיר הצעירה גדלה במהירות כך שעשרים וארבע שנים מיום הקמתה, אוכלוסיית העיר מונה 100 אלף תושבים. כש 20,000 דירות בבנייה או לקראת בנייה ועד 2040 העיר מתוכננת למנות 250,000 תושבים!!

לשם השוואה אזכיר שההתיישבות היהודית במועצה האזורית שלנו, "עמק הירדן" החלה לפני כ- 120 שנה ומספר התושבים שואף ל- 15,000 נפש,

רוחב העיר כ- 6 ק"מ ואורכה כ- 8 ק"מ כלומר תחום השיפוט של העירייה הוא כ- 48,000

עכבר הכפר בעיר הגדולה - סוף

התקבלו. והיא האשימה את מנהלי החינוך והקהילה בעושק ההורים. היום כשהיא גרה בעיר והגנים נסגרו, שאלתי אותה אם מחזירים כסף על התשלום לגן הסגור, היא אמרה לי שלא מחזירים והיא אפילו לא מצפה שיחזירו כי אין עם מי לדבר ואין את מי להאשים.

אז מה אני עושה במודיעין?

בכתבה הקודמת כתבתי שעם מגוון האפשרויות שהצבתי לעצמי כשיצאתי לפנסיה, אני מרגיש כמו ילד בחנות צעצועים. ואכן רציתי את הכל: לעבוד, להתנדב, לכתוב, לקרוא, לאפות, להתעמל, לשחות, ללמוד לנגן, לסדר תמונות, לכתוב את הסיפור של אבי, לחקור (תולדות המשפחה), לחפור (ארכאולוגיה), ללמוד (לימודי ארץ ישראל), לטייל, להצטרף לקהילה מקומית, להיות עם המשפחה שלי, להיות עם המשפחה שלה ולעשות אהבה. כמו הילד בחנות הצעצועים שנהיה מתוסכל כשהוריו אומרים לו, "יש לך 24 ש" תבחר מה שאתה יכול לקנות בזה", גם אני נהייתי מתוסכל כשגיליתי שב 24 שעות ביממה אי אפשר לעשות את הכל.

התחלתי לעבוד בשליש משרה בצהרונים של כיתות א-ב במודיעין, התנדבתי לחפירות ארכאולוגיות בתל ירמות ליד בית שמש) אפיתי לבד עוגיות טחינה, שתלתי רקפות, בזיליקום ונענע, זרעתי עגבניות שרי, טיילנו לשמורת נחל התנינים, אנחנו מבקרים את נכדי בנס ציונה, את הנכדים של ליאורה במודיעין ו... זהו, נגמר הזמן. השבוע מתחיל ופתאום הוא נגמר ולא הספקתי להתנדב ולקרוא, ולחקור את תולדות המשפחה ועוד דברים מהרשימה. מעניין.

מאחל לכולנו

הרבה אור בחג החנוכה!

יונתן אלתר

מודיעין-מכבים-רעות

הפארקים, מגרשי השעשועים... אפשר ממש לחוש כמה מחשבה הושקעה בתכנון הבנייה והגינון וכמה מאמץ וכסף מושקע בביצוע המדויק. שאלתי את עצמי איך זה אצלנו בעמק ובקיבוץ זה הרבה פחות מטופח, פחות משוכלל, פחות יפה והיום אני גם יודע לענות. צפיפות הבנייה כאן, הארנונה הגבוהה ומעט שטח מגוון פר בן אדם, מאפשר השקעה גדולה בשטחים הציבוריים. גודל השטח הפתוח פר תושב אצלנו בקיבוץ גדול פי כמה משטח מגוון פר אדם במודיעין. עם כל היופי הסביבתי במודיעין לתושב אשדות יש יותר דשא וגינון מאשר לתושב מודיעין. צריך לזכור ששטחים פתוחים עולים הרבה כסף. 15% מתקציב הקהילה האשדותית מושקע באחזקת הנוי, אני בטוח שתושבי מודיעין מוציאים אחוז קטן יותר מתקציב העיריה על הסביבה המטופחת שלהם.

יתמות במודיעין

לעומת הקיבוץ, במודיעין אין לי "הורים", אין הנהלת חשבונות שמטפלת לי בקרן ההשתלמות, בפנסיה ובביטוח הסיעודי, אין לי מנהלת רווחה שתדאג לי לפעילויות, אין לי מנהלת מש"א שתמצא לי עבודה, אין לי מרכזת תרבות, אין לי מזכיר קיבוץ ולא מנהל קהילה לבוא אליהם בבקשות ובטענות.

כל הוועדות שצריכות לדאוג לעצמי, הן אני. אני נכנס לאתר העיריה ומוצא לי עבודה, פעילויות, טיולים, מפגשים, אני עוקב בעצמי אחר הדיווחים של קרן הפנסיה וקרן ההשתלמות. ומדבר במיילים עם הבנק ועם הביטוח הלאומי – וזה עובד. אנחנו בקיבוץ – מפונקים. ואם החיים בקיבוץ נראים יקרים זה, כנראה, גם בגלל כמות המטפלים בנו.

כשאין "הורים" אין גם על מי להתלונן ואת מי להאשים, ידידה שעזבה את הקיבוץ בקיץ האחרון סיפרה לי שבסגר הראשון כשעוד גרה בקיבוץ, היא והורים נוספים התלוננו על מנהלי מערכת החינוך וקבלו על כך שלא מחזירים כסף על הימים שהגן לא עבד. הסבר מנהלי המערכת שיש הוצאות קבועות גם כשמערכת החינוך לא עובדת: הנהלת חשבונות, מנהל, שכר דירה, אחזקה – לא

אסתטיקה למען הציבור

חדש על המדף

מים אפלים / רוברט ברינדזה
מותחן עוצר נשימה עם טוויסט קטלני

סיפורו של יתום / פאם ג'נוף
סיפור מרגש, ססגוני ומרהיב שבמרכזו שתי נשים יוצאות דופן שמקריבות הכל ומצליחות לשרוד כנגד כל הסיכויים.

קפאון עמוק / ג'ון סנדפורד
מותחן מקורי, מצחיק, ובעל עלילה מסחררת.

פגשות מחזור הן הזדמנות נפלאה להעלות זכרונות: טובים ופחות טובים וגם כפי שהבלש וירג'יל עומד לגלות, זיכרונות קטלניים.

קיץ של סודות / ניקולה סקוט
אלה חלק מחוות הדעת על הספר הזה:

סיפור מרתק ומפותל, כתיבה נפלאה, דמויות נפלאות וסיפור מרגש מאוד, רומן סוחף טעון באווירה...

גנים טובים / קרין אהרון
גנים טובים מציג את ההתלבטות הקשה של נשים רבות לגבי השאלה המורכבת: מה אני מוכנה לעשות על מנת שלא לחלות בסרטן?
הספר נע בין דמיון למציאות שמתערבבים ויוצרים סיפור אישי ומרגש.

יש עוד הרבה ספרים חדשים ואפילו ישנים והם מאוד אוהבים שקוראים אותם.

שבת שלום מהספריה ושנפֿעל, כדי שנזכה, למנהיגות ראויה למדינתנו

ברוריה

ליד בנין המזכירות הישן, עומד בגאון עץ פיקוס ענק, בעל שרשי אויר מרשימים. בעת החלפת העלים, האדמה מרובדת בעלים היבשים, בעת הבשלת הפרי, האדמה מתכסה בפרות הפיקוס לשמחת הציפורים, ובעת אחרת לכלוך של בני אדם על האדמה, ניירות, כוסות חד"פ ועוד.

בדרכי למכבסה/מחסן בגדים/הנהלת חשבונות אני עוברת ליד העץ, עוצרת מדי פעם על מנת להתרשם שוב ושוב מיופיו.

לפני זמן מה שמתני לב שהאדמה תחת העץ "מבריקה", אין עלים, אין פרות, אין כוסות חד"פ, אין ניירות, אין שקיות ניילון, רק אדמה כהה ורעננה. כך עברו כמה שבועות, ולשמחתי ראיתי ששטח אדמה נוסף סביב בית אחדות נראה נקי, ללא שיירי כוסות ניירות וניילונים. הסתקרנתי. ידעתי שרינת זקצר גרה בבית הסמוך, ובנות של "השומר החדש" גרות ב"בית אחדות".

הלכתי ושאלתי וקיבלתי תשובה מרינת זקצר שאכן היא זאת שדואגת לניקיון הסביבה. רינת סיפרה לי שבכל בוקר היא מקדישה חצי שעה לניקיון הסביבה. תחילה ניקתה רק תחת הפיקוס, לאחר מכן הרחיבה את שטח הניקיון. וכך נהפך מיקוס הפיקוס לפינה יפיפייה. לרינת יש תודעת אסתטיקה גבוהה, והסביבה בה היא גרה חשובה לה מאוד, וכך זכינו אנחנו בפינה יפיפייה הבולטת בנקיונה ואחזקתה. רינת תודה תודה תודה.

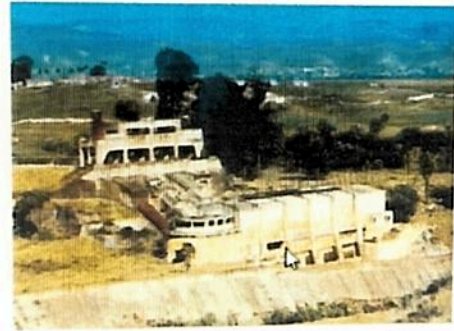
שרה בארי

חישמול עמק הירדן - גילויים חדשים

לרשת (במתח נמוך) היו דגניה א' וב', בית זרע וכנרת כאשר המימון לעבודות אלה בא בחלקו מכספי ההנהלה הציונית וחלקו מתקציב הקיבוצים. העבודות להתקנת הקווים ארכו מספר חודשים ובראשית אפריל 1929 החלו הקיבוצים לקבל אספקת חשמל סדירה מהתחנה הזמנית של נהריים.

התפתחותו של עמק הירדן התיכון בתקופת המנדכ

חנוכה תשפ"א - שנת הקורונה:

ביום א' 13/12 נר הביצי fe
חנוכה יצברו בנות ובני חברת
הנצורים כרחובות היישוב ויחלקו
סוכניות בליווי שירה ומחה
בליל הציבור!

ביום ב' 14/12 בשעה 16:50 נר
חמישי fe חנוכה טקס אק קצר
במחנה הכדורסל fe מ'ול
בליל!

כולם מוזמנים!

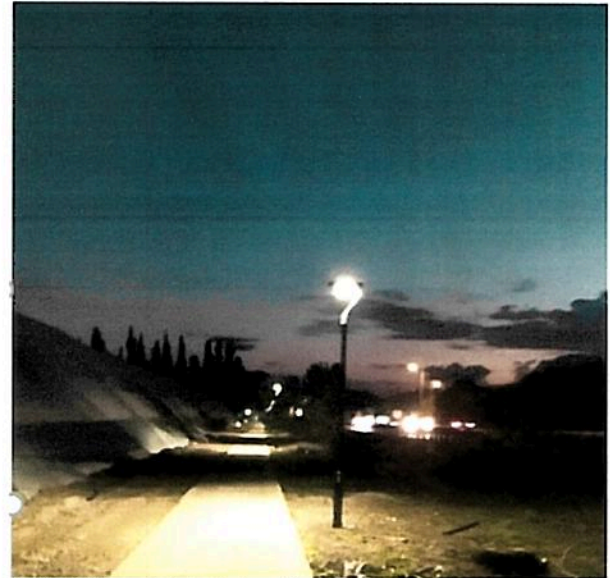

הדעה הרווחת על מפעלו של הזקן מנהריים כפי שמצוין ברוב המקורות, היא שבנייתו החלה בספטמבר 1927 והוא החל לספק חשמל לרשת הארצית בחודש יוני 1932 לאחר שנה של עיכובים שנבעו משיטפון. בעבודת המאסטר של רן אמיתי משנת 2006 "תרומתה של חברת החשמל הארץ ישראלית התפתחותו של עמק הירדן התיכון בתקופת המנדט" הוא מגלה כי כבר בשלהי שנות ה-20 של המאה שעברה סיפקה החברה חשמל ליישובי עמק הירדן ועל כן ניתן ללמוד מהתכתבויות בין יישובי עמק הירדן והנהלה הציונית בדבר הצורך המיידי באספקת חשמל. כבר עם ראשית העבודות בנהריים, בספטמבר 1927, כותב רן, הוקמה בנהריים תחנת כוח זמנית (שעבדה על גנרטורים) אשר סיפקה חשמל למחנה העובדים ולמכונות העבודה. קיבוצי העמק שהיו זקוקים נואשות לכוח החשמל לצרכי שאיבת מים פנו לרוטנברג (שהעסיק בעבודות ההקמה של תחנת הכח קבוצות של עובדים מהעמק) ואל ההנהלה הציונית בבקשה כי חברת חשמל תספק חשמל לצרכים אלו מהתחנה הזמנית.

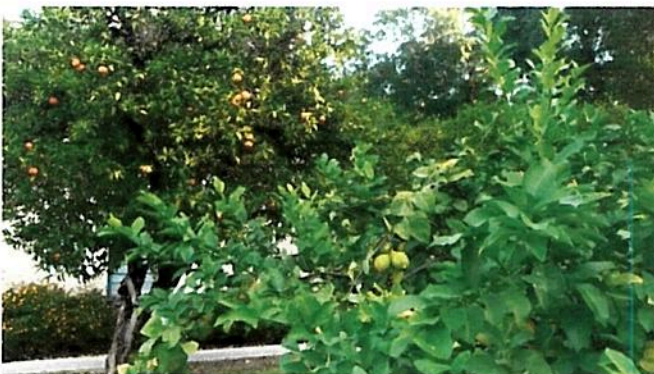
בדצמבר 1927 הושגה על כך הסכמה בין המחלקה להתיישבות חקלאית של ההנהלה הציונית, רוטנברג והקיבוצים דגניה א' דגניה ב' וכנרת. באוקטובר 1928 החלה חברת החשמל בהתקנה של קווי מתח עבור יישובי צפון העמק. היישובים הראשונים אשר חוברו

מי ומה באשדות

אין מי שלא מכיר את הפילבוקס המפורסם סמוך למצפה אבנרי שם קיבל דוד פרצ'יק את הבשורה ביום הכרזת המדינה על הולדת בנו בכורו אברהם. מן התמונה, שצולמה במהלך מלחמת השחרור, ניתן להבחין בתעלה עמוקה למדי, שנחפרה ושימשה כשוחת הגנה, ללמדך על חשיבותה של הנקודה להגנת היישוב באותם ימים. ברקע רמת הגלעד.

לאחרונה הוחלפו פנסי התאורה העגולים שלאורך המדרכה הצמודה לכביש 90 בפנסי לד מתקדמים. לכאורה שינוי מבורך שאמור לחסוך בחשמל ולשפר את הדקורציה. אלא שמספר חברים שמו לב לעובדה שהחפיפה בין גופי התאורה החדשים היא חלקית מאד וישנם מקטעים בין עמוד לעמוד שהם די חשוכים. ראש המועצה החביב עידן גרינבאום אומר שהמצב בשטח מאז החלפת גופי התאורה השתפר מקצה לקצה, ומעבר לזה, צריך לבדוק מדוע זה קרה.

קח פרי ותהיה לי בריא. בשנים האחרונות ניטעו בחצרנו בוסתני פרי רבים שמניבים בימים אלה שפע פירות. בולטים במיוחד הם עצי קלמנטינה מזון 'מיכלי' ועצי לימון אורגנים שקורסים מעומס הפרי. רק לקטוף וליהנות.

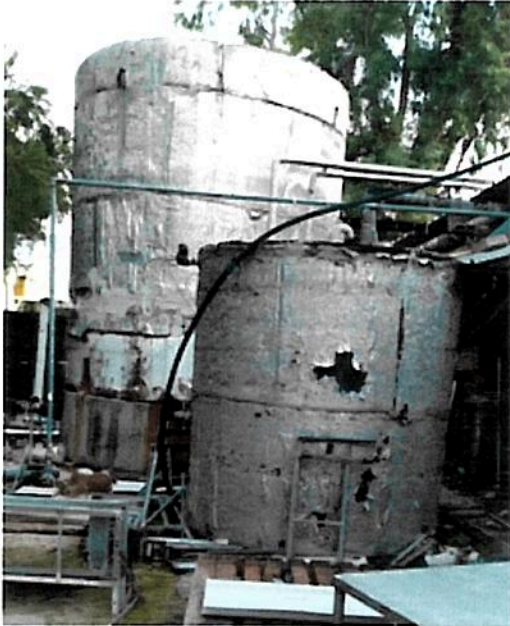
פנורמה. השנה הקדימה עונת הגשמים ונובמבר, שהוא בדרך כלל חודש די שחון, הניב מאה מילימטרים טבין ותקילין. השדות נבטו זה מכבר וגם החלמית (חובזה),

המשך בעמוד הבא

מי ומה – המשך

במהלכם קפאו משאבות החום, חברים רבים נותרו בשיא החורף ללא טיפת מים חמים, ולאור המציאות העירומה, הוחלט לרכוש דוודי שמש. הדודים נקנו, והמערכת שלא עמדה בציפיות נותרה עד היום כאנדרטה אילמת.

אבנר היכן השריפה? האם השתלטו עליה? שאל אותי מאן-דהו אחרי שהעליתי את התמונה לפייסבוק. אז זהו שלא! סך הכל מדובר במעטה עבה של ענני בוקר שחג מעל המפעל לפני שנעלם.

סוף בעמוד הבא

שבדרך כלל מרימה ראש רק באמצע דצמבר, יצאה אל אויר העולם, אמרה תודה ומכסה מרחבים גדולים.

בשבוע שעבר יצאו 15 אשדותים לטיול בעמק המעינות בפיקודה והדרכתה של מורת הדרך הנמרצת חדוה הדר. בין השאר נפגשה החבורה על גדות נחל 'אסי' עם שלמה גלזר, יו"ר ניר דוד, ומי שעומד בראש מערך ההסברה של הקיבוץ בנושא הנחל. אין ספק שנסיונו התקשורתי של גלזר והבנתו את המורכבות הרבה, מסייעים לו לקיבוץ לנהל את המאבק באופן ענייני, ללא התלהמות יתר ומתוך בטחון בצדקת הדרך.

פינות נסתרות. במסגרת פינה זו נביא לכם מדי פעם 'מוצגים' שמספרים סיפור כלשהו. הסיפור של המיכלים הנטושים שבתמונה, ומערכת קולטי השמש שמעליהם, מתייחס לארוע שהתרחש לפני פחות משני עשורים, במהלכו החליטה אשדות לבטל את מערכת חימום המים המרכזית הישנה שפג תוקפה, ולרכוש תחתיה מערכת חדשה ומודרנית שעלותה כמיליון ₪ (אל תתפסו אותי במילה) שתיתן פתרון קצה הולם לכלל הצרכנים. רצה הגורל, ואחרי שהותקנה המערכת ונגזרו הסרטים, באו שני חורפים קשים במיוחד,

מי ומה – המשך

משחק חנוכה / אירית תמיר

המשחק החט החנוכה הוא הסביבון,
סביבונים קטנים אדולפים, יש האון.
על צהים ואט וצורות על סביבונים,
מלאים שריט רוקדים מסתובבים.

חט החנוכה
קיבלתי מתנה,
סביבון לזהר
על ומלא.

סביבון, סביבון,
סביבון, סביבון,
סביבון, נשיר את הפלאון.

סביבון, סביבון,
סביבון, סביבון,
סביבון, נסתובב נרקוד האון
סובבו ידוים, סובבו
סובבו ראיוים, סובבו
סובבו מותניים
ואכשו הסתובבו.

סביבונים ארצה נפלו והמשחק נאמר..

חט חנוכה!!!

עלון 1556
עריכה ומי ומה – אבנר רון
שער – ברכה פונדק
עימוד – אירית גל
צילום עלון – אתי רון

החרדי. לפני מספר בקרים הגיע לשערי לוג בחור חמוש באופנוע 250 סמ"ק. הוא החנה את הכלי במקום בו חונים אופנים רגילים, הסיר את הקסדה שלראשו ואז נחשף זוג פאות ארוכות וכיפה חרדית גדולה. תחילה חשבתי שמדובר בשליח שהביא דבר מה, אלא שהבחור הסביר שהוא עובד חדש בצוות הטכני של המפעל. החרדי שחזר בתשובה לפני כעשרים שנה, הוא אב לארבעה ילדים ומאמין בשילוב של תורה ועבודה. כן ירבו.

ליבי גולן מנהלת תחום הרווחה והבריאות מפתיעה אותנו פעם אחר פעם בפעילותה וביוזמותיה. הפעם מדובר בתערוכת יצירות של חברותינו וחברינו הוותיקים המתקיימת במועדון בית קרפ. מגוון עשיר של יצירות אומנות מדהימות. אשדות במיטבה.

